

Robert Vannoy , Fundacja Proroctwa Biblijne, Wykład 1B

1. Profetyzm w starożytnym Izraelu: kilka uwag ogólnych

Zacznijmy więc od rzymskiej cyfry I w twoim zarysie. „Profetyzm w starożytnym Izraelu: kilka uwag ogólnych”.

A. Prorokowanie w Izraelu jest wyjątkowym zjawiskiem

A. pod tym jest „Profetyzm w Izraelu jest wyjątkowym zjawiskiem”. Myślę, że można powiedzieć, że proroczy ruch starożytnego Izraela stanowi wyjątkowe zjawisko nie tylko w historii samego Izraela, ale także w całej historii ludzkości, chociaż często podejmuje się próby znalezienia analogii do ruchu proroczego w Izraelu. Tutaj macie strumień 400 lat proroków powstających i głoszących Boże słowo tej małej grupie ludzi, Izraelowi, znajdującemu się w ziemi Kanaan. Począwszy od Abdiasza, który prawdopodobnie datuje się na około 835 r. p.n.e., jest to najwcześniejszy z proroków. Malachiasza ma około 435 lat, więc widzicie, że jest rozciągnięty na 400 lat. Pomyśl o historii tego kraju, która ma nieco ponad 400 lat, więc mówimy o ogromnym przedziale czasu. Przez ten długi okres czasu, jeden po drugim, Bóg powoływał te osoby i dał im słowo od siebie, poselstwo dla swego ludu.

1. Unikalne umiejętności różnych krajów

Czasami argumentuje się, że różne ludy lub narody mają określone zdolności, szczególne uzdolnienia, wiedzę lub biegłość w jakiejś dziedzinie myśli intelektualnej, przedsięwzięcia lub zdolności artystyczne, twórcze lub cokolwiek innego, co jest uznawane przez innych ludzi i wysoko cenione. Pomyśl o starożytnej Grecji: mieli swoich rzeźbiarzy. Widzisz, że wyniki ich pracy znajdują się w niektórych z wielkich muzeów świata i możesz być zdumiony ich umiejętnościami. Mieli także wielkich filozofów, którzy mieli wielkie myśli, więc Grecja miała szczególny dar tworzenia filozofów, takich jak Sokrates, Platon i Arystoteles. Pomyśl o Rzymie, mieli dowódców wojskowych i prawników; rzymski system prawny z pewnością miał duży wpływ.

Myślisz o Anglii jako o kolonizatorach; wysłali swoich administratorów na cały świat i stworzyli Imperium Brytyjskie. Myślisz o Stanach Zjednoczonych z ekonomistami, zasadami zarządzania biznesem i zaawansowanym technologicznie rodzajem badań i rozwoju. Niemcy mają kompozytorów Bacha, Brahmsa i Beethovena, a także wielu wybitnych filozofów i teologów. Wydaje się, że Niemcy miały szczególne skłonności, dar lub nastawienie do produkowania ludzi tego typu. Możesz więc spojrzeć na narody i zobaczyć, że niektóre narody wydają się mieć szczególne zdolności w pewnych przedsięwzięciach.

2. Izraelski geniusz produkujący proroków

Ale widzisz, co niektórzy robią, to patrzą na coś takiego i mówią, że w ten sam sposób, w jaki Niemcy wydały tych wielkich kompozytorów, tak Izrael wykazał się geniuszem w tworzeniu proroków. Zatem to zjawisko profetyki, które widzicie, jest stawiane na tym samym poziomie, co produkty ludzkich zdolności i geniuszu, które można znaleźć wśród innych ludów. Myślę, że tego rodzaju podejście traci z oczu zasadniczą różnicę, jaka istnieje między prorokami Izraela a tymi genialnymi dziełami innych ludów, innych czasów i miejsc. Innymi słowy, myślę, że profetyka, z samej definicji tego, czym jest, jest zjawiskiem, które zasadniczo wyróżnia się i różni od wszelkich innych osiągnięć ludzkiego ducha w całej historii ludzkości.

3. Boskie Objawienie

Wydaje mi się, że ze względu na swój charakter boskiego objawienia prorocstwo w starożytnym Izraelu musi być zdefiniowane jako wyjątkowe zjawisko. Innymi słowy, Bóg mówi, a prawdopodobnie później tego ranka spojrzymy na wiele z tych tekstów: „Włożę moje słowa w twoje usta”. Mówi to Jeremiaszowi. To nie Jeremiasz tak bardzo przemawiał. To Bóg przemawiał przez Jeremiasza.

4. Prorocy obdarzeni przez Boga

Nawet ktoś taki jak Ronald Clements, który w 1996 roku napisał książkę pod tytułem *Przepowiednie Starego Testamentu* i nie jest ewangelikiem, stwierdza: „Nigdzie

indziej od starożytności nie zachował się taki zbiór literatury; literatura prorocza na skalę Starego Testamentu pozostaje całkowicie unikalnym wytworem starożytnego Izraela”. Innymi słowy, nie było kilku odizolowanych osób, które żyły i przemawiały, twierdząc, że przemawiają w imieniu Boga; ruch ten obejmował okres 400 lat.

Teraz jest to bardzo wyjątkowa rzecz. Myślę, że kiedy spojrzysz na Biblię, zobaczysz, że prorocy są nam przedstawiani jako jednostki obdarzone przez Boga funkcją proroczą. Zostali oni obdarzeni przez Boga funkcją proroczą, aby słowo Boże mogło być dane Izraelowi, a przez Izrael dane reszcie świata. Biblia wyraźnie przedstawia słowa proroków jako słowa Boga, a nie własne słowa proroków. Z tego powodu myślę, że możemy powiedzieć, że prorocze przesłanie przedstawione w Piśmie Świętym nie jest przedstawiane jako produkt ludzkiej kreatywności lub ludzkiej pomysłowości. To nie o to chodzi. Jest to raczej produkt boskiego objawienia. Jest to boskie objawienie w bardzo szczególnym, bezpośrednim znaczeniu. Nie sądzę, aby można było przecenić znaczenie tego rozróżnienia. Od samego początku musisz mieć jasność co do tego, co dzieje się z prorokami. Teraz wrócimy do dyskusji o tym, jak element ludzki współpracuje z elementem boskim, ponieważ ci ludzie, jako istoty ludzkie, również odegrali rolę w sformułowaniu tych rzeczy. Jak to rozpakować? Jak opisałbyś to połączenie ludzkiego rzecznika z jednej strony i boskiego objawienia z drugiej. W końcu do tego dojdziemy. Więc to jest A. „Profetyzm w Izraelu jest wyjątkowym zjawiskiem”.

B. Prorocy byli sługami Bożymi, którym powierzono funkcję proroczą

Przejdźmy teraz do punktu B. „Prorocy byli sługami Bożymi obdarzonymi funkcją proroczą”. Mam pod tym trzy podpunkty. Po pierwsze: „Prorocy byli sługami Bożymi”. EJ Young napisał książkę o prorokach zatytułowaną *Moi słudzy prorocy*. Powodem, dla którego użył tego jako tytułu, jest to, że jest to etykieta, którą można znaleźć w licznych odniesieniach do proroków w Starym Testamencie, są oni sługami Boga. Chcę omówić z tobą tylko kilka z tych odniesień. W 2 Król. 9:7 prorok mówi do Jehu: „Namaszczam cię na króla nad ludem Pana Izraela. Zniszczysz dom Achaba, twego pana. Pomszczę krew

(zauważ) moich sług proroków i krew wszystkich sług Pana przelaną przez Izebel”. W 2 Królewska 17:13, Pan ostrzegł Izrael i Judę przez wszystkich swoich proroków i jasnowidzów: „Odwróćcie się od waszych złych dróg i przestrzegajcie moich przykazań i nakazów zgodnie z całym prawem, które nakazałem przestrzegać waszym ojcom i które przekazałem was przez moje sługi, proroków”. Jeremiasza 7:25: „Od czasu, gdy wasi przodkowie opuścili Egipt, aż do teraz (i to jest koniec okresu Starego Testamentu), dzień po dniu, raz po raz, posyłałem wam moje sługi, proroków, ale oni nie usłuchali mnie lub zwróć uwagę. Byli twardego karku, czynili więcej zła niż ich przodkowie”. Jeremiasza 25:4: „A chociaż Pan posyłał do was wszystkie swoje sługi, proroków, nie słuchaliście ani nie zwracaliście uwagi”. Mógłbym kontynuować wiele innych tego rodzaju odniesień, opisując proroków jako sługi Boga. Sam Bóg nazywa ich „swoimi sługami”.

1. Niektórzy z proroków otrzymali specjalne powołanie do zadania proroczego

Teraz 1. pod B. jest „Niektórzy z proroków otrzymali specjalne powołanie do proroczego zadania”.

A. Wezwanie Izajasza

Chcę wspomnieć o czterech z nich tam, gdzie jest to opisane, a pierwszym i prawdopodobnie najbardziej imponującym jest Izajasz 6:1-13. W pierwszym wersecie tego rozdziału czytamy : „ W roku śmierci króla Ozjasza ujrzałem Pana siedzącego na tronie, wysokiego i wyniosłego, a tren jego szaty wypełniał świątynię”. Następnie jest opis tych serafinów mówiący: „Święty, święty, święty, jest Pan Wszechmogący”. Izajasz ma tę wizję Pana w tym samym czasie, kiedy otrzymuje wizję swojego grzesznego stanu przed Panem; dlatego mówi w wersecie trzecim: „Biada mi, jestem zrujnowany, bo jestem człowiekiem nieczystych warg; Żyję wśród ludu o nieczystych wargach; moje oczy widziały Króla; Pan Wszechmogący”. Jest to wizjonerskie przeżycie dla Izajasza. Widzi to, widzi siebie i swój grzeszny stan i mówi: „Biada mi”. Wtedy jeden z tych serafinów bierze ten węgiel z ołtarza, dotyka nim swoich ust i mówi: „Twoja wina jest zmazana; twój grzech jest zadośćuczyniony. I usłyszałem głos Pana mówiący: „Kogo mam posłać, kto nam pójdzie?” Powiedziałem: „Oto jestem, poślij mnie”. Tak więc Pan

zleca Izajaszowi, Izajasz odpowiada, a Pan mówi w wersecie dziewiątym: „Idź i powiedz temu ludowi”. Przesłanie, które ma, nie jest zbyt przyjemne, jego przesłanie jest w dużej mierze przesłaniem nadchodzącego sądu i kary. Ale to spadnie na głuche uszy. I tak w zasadzie stało się ze służbą Izajasza. Chociaż sąd nadejdzie, na końcu tego rozdziału znajdziesz krótką nutę nadziei; resztką pozostanie wierna Panu. Ale wyraźnie jest tu wezwanie i zlecenie Izajasza, aby być prorokiem, być tą osobą, która głosi Boże przesłanie ludziom, którzy nie chcieli słuchać i być posłusznymi.

B. Wezwanie Jeremiasza

Po drugie, Jeremiaszu, jeśli spojrzysz na pierwszy rozdział Jeremiasza, werseci czwarty i następne, przeczytasz: „Pan skierował do mnie słowo, mówiąc: „, zanim ukształtowałem cię w łonie matki, znałem cię, zanim się urodziłeś, Rozdzieliłem cię. Ustanowiłem cię prorokiem dla narodów. „Ach, suwerenie, Panie”, powiedziałem, „nie umiem mówić, jestem tylko dzieckiem”. Ale Pan powiedział do mnie: „Nie mów, że jestem tylko dzieckiem, musisz iść do każdego, do kogo cię pošlę, i mówić wszystko, co ci rozkażę, nie bój się ich, bo jestem z tobą i cię wyratuję. — oświadcza Pan. Wtedy Pan wyciągnął rękę, dotknął moich ust i powiedział do mnie (i to staje się ważnym tekstem, jeśli chodzi o zjawisko prorocze). „Teraz włożyłem moje słowa w twoje usta. Patrz, dzisiaj ustanawiam cię wśród narodów, ustanawiam cię nad narodami i królestwami, abys wykorzeniał, burzył, odbudowywał i sadił”. Oto słowo Pana dociera do Jeremiasza; stara się unikać odpowiedzialności i trudności związanych z proroczym zadaniem, mówiąc, że czuje się zbyt słaby, zbyt młody, niezdolny do wykonania tej pracy. Ale Pan mówi: „Nie mów tak. Idźcie do wszystkich, do których was pošlę, i czyńcie wszystko, co wam rozkażę, a ja włożę moje słowa w wasze usta”.

C. Wezwanie Ezechiela

Mamy również wezwanie do Ezechiela, które jest opisane w pierwszych trzech rozdziałach księgi. Nie mam zamiaru poświęcać czasu na przeczytanie tego wszystkiego, ale jeśli to czytałeś, pamiętaj, że w pierwszym rozdziale Ezechiel widzi ten tron Boży, który jest tym wózkiem na kółkach, ciągniętym przez cztery stworzenia i na tym tronie

nad rydwanem, czytamy w wersecie 26 pierwszego rozdziału: „Ponad przestrzenią nad ich głowami było coś, co wyglądało jak szafirowy tron, a wysoko na tronie była postać podobna do ludzkiej. Zobaczyłem, że od pasa w górę wyglądał jak świecący metal, jakby pełen ognia. I że stamtąd wyglądał jak ogień, a jaskrawe światła otaczały go jak tęcza i chmury w promienny dzień, tak jak chmury wokół niego. Co to było? To było pojawienie się podobieństwa chwały Pana, więc on ma tę wizję Boga, podobnie jak Izajasz. „Kiedy to zobaczyłem, upadłem na twarz i usłyszałem głos mówiącego, który powiedział do mnie: Synu człowieczy, wstań, będę mówił do ciebie”. A jakie jest przesłanie? Werset trzeci: „Synu człowieczy, posyłam cię do Izraelitów, narodu zbuntowanego, który zbuntował się przeciwko mnie”. Werset czwarty: „Lud, do którego cię posyłam, jest uparty i uparty. Powiedz im: „Tak mówi Wszechwładny Pan”” i czy słuchają, czy nie słuchają, i wiele razy nie będą słuchać, ale to nie jest twoja odpowiedzialność. Niezależnie od tego, czy będą słuchać, czy nie, ponieważ są zbuntowanym domem, będą wiedzieć, że prorok był wśród nich: „Dam moje słowo tym ludziom przez ciebie, a ty, synu człowieczy, nie bójcie się ich lub ich słów”. Werset siódmy: „musisz powiedzieć im (co?) moje słowa”. (Czyje słowa?) „Moje słowa, czy słuchają, czy nie słuchają, bo są zbuntowane, ale ty, synu człowieczy, słuchaj tego, co do ciebie mówię, nie buntuj się jak ten zbuntowany dom. Otwórz usta (i oto rzecz niezwykła) i jedz to, co ci daję”. A co on mu daje? Daje mu zwój. Po obu stronach były wypisane słowa lamentu i żałoby. „Rzekł do mnie: Synu człowieczy, jedz to, co jest przed tobą; zjedz ten zwój. (Pamiętajcie, że to wizja). Potem idźcie i mówcie do domu Izraela! Otworzyłem więc usta, a on dał mi zwój do zjedzenia. I rzekł do mnie: Synu człowieczy, zjedz zwój, który ci daję, i napełnij nim swój żołądek. Zjadłem więc i smakowało mi w ustach jak miód”. Myślę, że to, co dzieje się tam z tym zwojem, który ma być zjedzony, jest symboliczne, że ten zwój jest przesłaniem, które Ezechiel ma uczynić swoim własnym, jedząc go. Kiedy to robi, mimo że jest to przesłanie sądu, przesłanie, które mówi, „w moich ustach smakowało jak miód”. To było słowo Boże.

D. Wezwanie Amosa

To są trzej prorocy z dość wyraźnym powołaniem; Izajasz, Jeremiasz i Ezechiel. W Amos jest coś podobnego do tego i jest tu kilka kwestii, do których wrócimy i omówimy je później w innym kontekście. Ale zauważcie w Amosa 7:15, że Amos udał się do północnego królestwa. Amos pochodzi z Judy i udaje się do Betel w Królestwie Północnym w czasach Jeroboama II i prorokuje przeciwko Jeroboamowi, królowi Królestwa Północnego. W wersecie 12 Amazjasz, kapłan z Betel, mówi do Amosa: „Wyjdź, widzący, wróć do ziemi judzkiej”. Nie chcę cię tutaj. Potem mówi: „Tam zarabiaj na chleb i tam prorokuj. Nie prorokuj już w Betel, bo to jest sanktuarium króla w świątyni królestwa”. Amos odpowiada temu kapłanowi Amazjaszowi z Północnego Królestwa i mówi: „Nie byłem ani prorokiem, ani synem proroka, ale byłem pasterzem i opiekowałem się sykomorami figowymi. Ale Pan odciągnął mnie od pasania trzody i powiedział do mnie: „Idź, prorokuj mojemu ludowi, Izraelowi”. Oto więc słowo Pana. Tak więc Amos mówi: „Na początku nie byłem prorokiem, ale Pan powołał mnie i powiedział, abym poszedł i przekazał to przesłanie, i to właśnie robię”. W porządku, więc to są cztery przykłady proroków, którzy otrzymali specjalne powołanie do proroczego zadania.

2. W przypadku niektórych proroków nie odnotowano żadnego specjalnego powołania

Numer 2. W przypadku niektórych proroków nie odnotowano żadnego specjalnego powołania, ale wszyscy prorocy wykazują świadomość, że są obdarzeni funkcją proroczą. Tak więc nie sądzę, aby istniały wystarczające informacje biblijne, aby stwierdzić, że każdy prorok otrzymał jakieś szczególne powołanie do proroczego zadania, tak jak Izajasz, Jeremiasz, Ezechiel i Amos. Być może mieli, ale nie ma o tym żadnej wzmianki. Kiedy myślisz o tej całej kwestii powołania, myślę, że jest kilka innych rzeczy, o których należy pamiętać; Myślę, że jest kilka przykładów osób, które pełniły funkcję proroczą bardzo wyraźnie, a które całkiem wyraźnie nie otrzymały powołania.

A. Balaama

Myślę, że głównym tego przykładem jest pogański wróżbita Balaam z Liczb 22-

25, który został wynajęty przez Balaka , króla Moabu, aby przeklął Izrael. Balaam próbował to zrobić, ale nie mógł. Pan włożył mu w usta inne słowa i zamiast przeklinać Izrael, pobłogosławił Izrael i powiedział, że wszystkie te wielkie rzeczy przytrafią się Izraelowi, ku wielkiemu rozczarowaniu króla Moabu, który miał nadzieję na coś innego. Balaam był pogańskim wróżbitą, ale myślę, że można jednocześnie powiedzieć, że był prawdziwym prorokiem. Bóg włożył słowa w jego usta. W wyroczniach Balaama jest kilka niezwykłych prorocstw. Był więc prawdziwym prorokiem; pełnił funkcję proroczą. Myślę, że nie można powiedzieć, że otrzymał powołanie w jakimkolwiek sensie, tak jak Izajasz, Jeremiasz i Ezechiel.

B. Dawid pełnił też inne funkcje

Istnieją inne osoby, które są wyraźnie prorokami, ale pełnią również inne funkcje w teokracji; pomyśl o Dawidzie. Dawid został namaszczony na króla, a Duch Święty zstąpił na niego, aby wyposażyć go do tego zadania. Ale jest też nazywany prorokiem. Oczywiście istnieje wiele psalmów napisanych przez Dawida i każdy fragment Pisma Świętego jest z pewnością dziełem proroka — słowem Bożym przekazany przez tego człowieka. W 2 Samuela 23:2 Dawid mówi nawet o zstąpieniu na niego Ducha Świętego. W 2 Samuela 23:2, często nazywanym ostatnimi słowami Dawida, mówi: „Duch Pański przemówił przeze mnie. Jego słowo było na moim języku”. To bardzo przypomina to, co masz z Izajaszem: „Wkładałam moje słowa w twoje usta”. Pan włożył swoje słowa w usta Dawida, ale Dawid nie był „prorokiem” w tym sensie, że otrzymał powołanie w tego rodzaju proroczy sposób i był królem. Ezechiel był kapłanem. Ezechiel rzeczywiście otrzymał powołanie na proroka, ale jeśli spojrzysz na Ezechiela 1:3, był kapłanem i pełnił podwójną funkcję zarówno proroka, jak i kapłana.

C. Prorocy świadomi, że otrzymali od Boga funkcję proroczą

Myślę, że jasne jest, że kiedy prorocy przemawiają w imieniu Boga, robią to w sposób, który wskazuje, że wiedzą, że zostali obdarzeni przez Boga tą proroczą funkcją. Innymi słowy, wiedzą, kiedy wypowiadają własne słowo lub słowa Boga. Są tego świadomi. To prawda, niezależnie od tego, czy otrzymują jakieś szczególne powołanie do

pełnienia tej proroczej funkcji, czy też Pan po prostu do nich przychodzi. Są świadomi, że zostali obdarowani tą proroczą funkcją i przez samego Pana. Tak więc dla niektórych proroków nie jest zapisane żadne specjalne powołanie, ale wszyscy prorocy wykazują świadomość, że są obdarzeni funkcją proroczą.

3. Nadanie funkcji prorockiej było mocą, której żaden prorok nie mógł się oprzeć

Po trzecie, tylko krótki komentarz do następującego punktu: „Wyposażenie funkcji proroczej było mocą, której żaden prorok nie mógł się oprzeć”.

A. Amosa

W trzecim rozdziale Amosa znajduje się interesujący fragment, zaczynający się w czwartym wersecie: „Czy lew ryczy w gęstwinie, gdy nie ma zdobyczy?” Jest to seria związków przyczynowo-skutkowych: jeśli słyszysz ryk lwa, prawdopodobnie jest ku temu powód. „Czy on warczy w swoim legowisku, kiedy nic nie złowił? Czy ptak wpada w pułapkę na ziemi, gdzie nie zastawiono sidła? Czy pułapka pojawia się w ziemi, gdy nie ma nic do złapania? Gdy w mieście zabrzmiała trąba, czy lud nie drży? Kiedy nieszczęście nadejdzie na miasto, czyż Pan go nie spowodował? Z pewnością Wszechwładny Pan nie czyni nic bez ujawnienia swych planów swoim sługom prorokom”. Znowu jest to wyrażenie „moi słudzy, prorocy”. Ale zwróć uwagę na wersekt ósmy: „lew zaryczał, któż się nie ulęknie?” Kiedy lew zaryczy, wywoła strach. „Suwerenny Pan przemówił, któż może nie prorokować? Pan mówi, któż może nie prorokować?” To była siła, której człowiek nie mógł się oprzeć. Myślę, że to, co Amos mówi tutaj, jest tak samo, jak człowiek musi się bać, kiedy lew zaczyna ryczeć w pobliżu niego i nie może zrobić nic innego, jak tylko się bać, tak człowiek musi prorokować, kiedy Bóg mu każe. Nie możesz się z tego wycofać.

B. Jeremiasz

Jeremiasz mówi, że próbował się od tego wycofać. To jest w Jeremiasza 20 wersecie dziewiątym. Jeremiasz mówi: „Jeżeli powiem, że nie będę go wspominał ani mówił więcej w jego imieniu, jego słowo jest w moim sercu jak ogień zamknięty w

moich kościach. Jestem zmęczony trzymaniem tego w sobie, doprawdy, nie mogę. Musi mówić. Tak więc obdarowanie funkcją proroczą było mocą, której człowiek nie mógł się oprzeć. Balaam nie mógł się temu oprzeć; zrobił to, czego nie chciał. Błogosławił Izraelowi, zamiast go przeklinać.

C. Funkcją Proroka jest głoszenie Słowa Bożego

W porządku, przejdźmy do C. „Funkcją Proroka jest głoszenie Słowa Bożego”. Zostało to już podkreślone i będę to robić przez jakiś czas, kiedy będziemy o tym dyskutować. Prawdziwy prorok nie przynosi własnych słów; nie przynosi własnych myśli, własnych pomysłów. Kiedy mówi, przynosi Boże słowa i Boże myśli. Jeśli masz zamiar zapytać, jaka jest różnica między prawdziwymi prorokami a fałszywymi prorokami, podstawowa różnica między prawdziwymi a fałszywymi prorokami polega na tym, że prawdziwi prorocy głoszą słowa Boga, a fałszywi prorocy głoszą własne słowa.

Księga Powtórzonego Prawa 18

Pozwólcie, że wskażę wam tylko trzy teksty: jeden z nich już obejrzelśmy; ale jeśli wrócisz do Pwt 18, masz opis Mojżesza o tym, jak Izrael otrzyma objawienie po odejściu Mojżesza. Mojżesz był pośrednikiem od Boga do swego ludu, był rzecznikiem Boga, a na końcu księgi ma umrzeć. W Pwt 18 znajduje się opis powstania ruchu proroczego. Pan mówi: „Wzbudzę proroka podobnego do was i będziecie go słuchać”. W Księdze Powtórzonego Prawa 18:18 Pan mówi: „Wzbudzę spośród nich spośród twoich braci proroka podobnego do ciebie”. Następnie zwróć uwagę na kilka następných słów: „Włożę moje słowa w jego usta. On powie im wszystko, co mu przykażę”, a następnie mówi się, że ludzie byli odpowiedzialni za słuchanie, ponieważ kiedy ten prorok przemawia, są to słowa Boga.

Jeremiasza 1:9

To jest to samo, co już czytamy w Jeremiasza 1:9, gdzie Pan powiedział do Jeremiasza: „Włożę moje słowa w twoje usta”. Widzicie więc, jak prorocy wypowiadają Boże słowa.

Jeremiasza 23:16

Następnie spójrz na Jeremiasza 23:16: „Tak mówi Pan Wszechmogący: Nie słuchajcie tego, co prorocy wam prorokują (są to fałszywi prorocy). Napelnią was fałszywymi nadziejami, opowiadają wizje z własnego umysłu, a nie z ust Pana”.

Widzicie, jak fałszywi prorocy przedstawiają własne idee. Są to wizje z ich własnych umysłów, a nie z ust Pana. Jaka jest więc podstawowa różnica między prawdziwymi a fałszywymi prorokami? Prawdziwy prorok głosi słowo Pana; fałszywy prorok mówi własnymi słowami i własnymi myślami.

1. Wyrażenia, którymi prorocy rozpoczynali swoje kazania, wskazują, że przesłanie jest Boże, a nie ich własne

Teraz, 1 pod C: „Wyrażenia, którymi prorocy przedstawiali swoje kazania, wskazują, że przesłanie jest Boże, a nie ich własne”. Wspomniałem wcześniej o książce EJ Younga, *Moi słudzy, prorocy*. Na stronach 171-175 tej książki można zobaczyć listę odniesień, a następnie krótkie frazy, które następują. To, co robi, to branie wyrażeń z Izajasza. Na przykład: w 16:13 Izajasza: „To jest Pan; przemówił Pan”. W 18:4: „tak powiedział mi Pan”. Werset 10 rozdziału 21: „To, co usłyszałem od Pana”. 21:17: „Albowiem Pan powiedział”. 22:14: „Pan objawił się moim uszom”; 22:25: „Tak mówi Pan Zastępów”. 28:22: „to słyszałem od Pana”. To trwa i trwa. Zobacz różnorodność różnych wyrażeń, a książka Younga ma cztery strony tych wyrażeń zaczerpniętych z Księgi Izajasza. Prorocy wyjaśniają, że kiedy przemawiali, byli świadomi, że to, co mówili, było Słowem Bożym. Tak więc wyrażenia, których używali na wstępie swoich kazań, mówią nam dość wyraźnie, że to jest słowo Boże. To nie jest ich własne słowo.

2. Prorok musi głosić słowo Boże niezależnie od tego, czy jest to dla Niego przyjemne, czy też nie. Bardzo często poselstwo, które prorocy mieli głosić, nie było przyjemnym poselstwem. Było to przesłanie sądu, biada, zagłady i wezwanie do pokuty.

A. Samuel namaszcza Saula

Pozwólcie, że dam wam kilka ilustracji: wróćcie do 1 Samuela 15. Jest tam długa sekwencja wydarzeń, osiągająca punkt kulminacyjny w 8 rozdziale 1 Samuela, kiedy ludzie przychodzą do Samuela i mówią: „Daj nam króla”. Samuel jest bardzo niezadowolony z tej prośby, ponieważ mówi: „Pamiętaj, że Pan, twój Bóg, jest twoim królem. Dlaczego prosisz o króla? „Cóż”, mówią, „chcemy być jak narody”. Ale Samuel mówi: „Odrzucasz Pana, który jest twoim królem”. Następnie Pan mówi Samuelowi, aby dał ludziom to, czego chcą. Przechodzimy więc przez całą sekwencję wydarzeń i Bóg daje im króla. Określa rolę króla w sposób zgodny z przymierzem. Następnie inauguruje królestwo w kontekście odnowienia wierności Panu. Saul zostaje królem, ale bardzo szybko odwraca się od swojej roli i dwukrotnie nie słucha słowa Samuela, w rozdziale 13 i rozdziale 15. Następnie Pan mówi Samuelowi: „Idź i powiedz Saulowi: „Jak mnie odrzuciłeś, więc cię odrzuciłem. Już nie będziesz królem”. Spójrz na 1 Samuela 15:10 lub 11: „Słowo Pańskie doszło do Samuela”. Samuel jest tutaj prorokiem, a Pan mówi: „Jestem zasmucony, że uczyniłem Saula królem, ponieważ odwrócił się ode mnie i nie wykonał moich poleceń”. Jaka jest na to odpowiedź Samuela? Czytamy, że Samuel był zmartwiony. Wołał do Pana przez całą noc. Samuelowi nie było przyjemnie iść do Saula i powiedzieć mu, że Pan go odrzucił. To nie są rzeczy, które lubisz robić. Samuelowi nie podobało się to, ale Pan posłał go, aby skonfrontował się z Saulem i oznajmił mu, że Pan odrzucił go jako króla. Jeśli przejdiesz do 16:1, zwróć uwagę, co Pan tam mówi; „Pan rzekł do Samuela: Jak długo będziesz opłakiwał Saula? Ponieważ odrzuciłem go jako króla nad Izraelem, napełnij swój róg oliwą, posyłam cię w drogę, posyłam cię do Jessego z Betlejem. Jeden z jego synów ma zostać królem”. Tak więc prorocy głoszą poselstwo Boże niezależnie od tego, czy jest to dla nich przyjemne. To nie było przyjemne zadanie dla Samuela, ale idzie i robi to. Wróć do tego później w innym związku, w następnej sekcji.

B. Balaama

Pomyśl o Balaamie. Mówiliśmy już o nim w Lb 22-25. Przesłanie, które głosił, nie było przesłaniem, które chciał głosić, ale musiał je głosić. To było słowo Pana.

Pomyśl o Jonaszu. Nie chciał iść do Niniwy i głosić pokuty mieszkańcom Niniwy.

Próbował tego uniknąć, ale nie mógł i musiał iść i głosić to poselstwo. Nawet na końcu księgi nie spodobało mu się przesłanie i odpowiedź mieszkańców Niniwy.

Ezechiel musiał zjeść ten zwój, który był zapisany wyrokami Bożymi. Byli zobowiązani do pójścia i ogłoszenia tego, nawet jeśli nie jest to coś, co chcieli zrobić. Tak więc prorok ma ogłaszać Boże przesłanie niezależnie od tego, czy jest to dla niego przyjemne, czy nie.

3. Istnieje rozróżnienie pomiędzy własnym Słowem Proroka a Słowem Bożym, które On wypowiedział; a prorocy byli świadomi tej różnicy Po trzecie: „Istnieje różnica między własnym słowem proroka a słowem Bożym, które wypowiedział; a prorocy byli świadomi tego rozróżnienia”. Innymi słowy, prorok wiedziałby w swoim sercu, umyśle i sumieniu, kiedy wypowiadał Boże Słowo, a kiedy wypowiadał swoje własne słowa. Następnym razem dam wam kilka przykładów tego, ponieważ myślę, że to ważne rozróżnienie. Idę spojrzeć na kilka przykładów. Ale na razie przerwijmy.

Transkrypcja: Hope Johnson

Pod redakcją Ted Hildebrandt Ponownie narracja: